

Variaties op een zelfportret

THEATER ★★★★★

Tristero

Toestand

Gezien in de Kaaitheaterstudio's,
20 maart. Op tournee tot 10 mei.

In *Toestand* voert Kristien De Proost de show op van haar eigen leven. Ze doet dat met veel ironie en zelfspot. Dat blijkt al meteen uit het decor, waarin haar naam prominent aanwezig is in blinkende letters.

De hele duur van de voorstelling zien we de actrice kilometers afmalen op een loopband. Altijd vooruit, over een niet te stoppen parcours: het is een treffend beeld voor het zelfportret zoals De Proost dat presenteert. Mooi meegenomen is dat er moeilijk te ontsnappen valt aan haar aanwezigheid op de scène. Je blijft gefascineerd kijken: houdt ze dit wel vol? Zal ze niet op haar adem trappen in deze vindingrijke monoloog? Ook de ongegeneerde directheid waarmee De Proost het over zichzelf heeft, frappeert. Zonder omwegen: zo klinkt haar autobiografische stand van zaken.

De loopband staat opgesteld in een soort museum. Het is een installatie à la Guillaume Bijl, met vitrines waarin de attributen voor de voorstelling uitgesteld liggen als trofeeën.

In de coulissen heeft de vader van de actrice postgevat. Hij speelt de rol van aangever. Op geregelde tijdstippen stelt hij de snelheid van de loopband en de sound-track bij.

Of reikt hij een speeltje aan. Zoals een indianenverventooi, voor een shownummertje dat het tempo

De vader van Kristien De Proost speelt de rol van aangever. © Mirjam Devriendt

opdrijft en de druk op de spieren even verlegt.

Jezelf in kaart brengen, hoe begin je daaraan? Voor *Toestand* inspireerde De Proost zich op de geschilderde (zelf)portretten van Lucian Freud, die letterlijk onder de huid kruipen. Ze goochelen met de paradox van afstand en directe betrokkenheid. Daarnaast leende ze ook een ideeetje bij de Franse schrijver De la Rochefoucauld: hoe nauwkeuriger je jezelf probeert te observeren, hoe meer het totaalbeeld je ontglipt.

De fysieke beschrijving heeft inderdaad iets bedrieglijk eenvoudigs.

Kleur van ogen, haarlengte: zo begint deze zelfobservatie, die steeds scherper verwoord wordt. Al snel zijn we beland bij allerlei intieme details, over vergroeide teennagels en opspelende wonderigheid. Kristien De Proost is ontluisterend openhartig, de schaamte voorbij. Alles gooit ze op straat. We krijgen haar schoen- en bh-maat te horen, maar ook haar gsm-nummer en pincode.

Vergelijkingen met getallen, lijstjes met voorkeuren: een tijd lang kunnen ze de schijn van objectiviteit hoog houden. Maar al snel

kantelt deze zelfontleding in de richting van het drijfzand van de subjectiviteit. *Toestand* wordt daardoor niet alleen een stand van zaken, noodzakelijkerwijs onvolledig, maar ook een schade-opmeting en een credo.

Hoe indringender en subjectiever de analyse, hoe meer Kristien De Proost zichzelf blootgeeft. Ook letterlijk. Als het bezwete maatpak aan de kant gaat, krijgen we eerst nog het tussenstadium van de 'showgirl' die haar nummertje opvoert. Maar daarna valt ook deze vermomming weg.

Kristien De Proost is ontluisterend openhartig, de schaamte voorbij. We krijgen haar schoen- en bh-maat te horen, maar ook haar gsm-nummer en pincode

De solo van De Proost ligt in het lijn van het ontregelende theater zoals het Brusselse gezelschap Tristero dat in zijn mars heeft. Het vertrekt niet van uitbundige acteerprestaties, maar van een ijzersterk en slim concept. *Toestand*, waarvoor Kristien De Proost ook de indringende en grappige tekst leverde, is niet zomaar een slap bekentenismonoloogje. Het is een echte krachttoer, met dank aan de luciditeit waarmee hier de valstrik van de momentopname omzeild wordt.

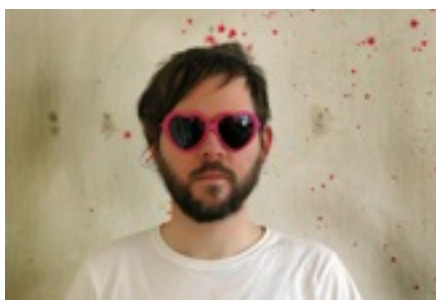
GEERT VAN DER SPEETEN

Ars Musica gaat punk

HEDENDAAGS ★★★★★

What's Next Festival

Gezien op 24/3 in Brussel, Raffinerie

Alexander Schubert van Decoder. © rr

Jonge uitvoerders en componisten, een internationale, grootstedelijke blik en plaats voor klankinstallaties naast korte concerten: het What's Next Festival in de Molenbeekse Raffinerie is uitgegroeid tot de gewaagde maar geslaagde slotdag van Ars Musica. Zoveel variatie levert onvermijdelijk ook wisselende kwaliteit op, maar belangrijker is de positieve, geestdriftige uitstraling.

Tegen zulk muzikaal lef staken de introverte keuzes van het ensemble **Soundinitiative** prompt bleek af, al brachten ze met de leuk uitgecomponeerde soundscapes van Joanna Bailie een zeer charmant werk.

Veel intenser was het solorecital van de jonge Belgische pianiste **Elisa Medinilla**. De avond voordien was ze als lid van Nadar nog gamecontrollers aan het bedienen, nu demonstreerde ze haar genuanceerde controle over klankschakeringen in het -

voor de rest vrij matige - werk van Newton Armstrong. Ze tekende ook gevoelvol de weberniaanse arabesken in (*face à moi*) III van Daan Janssens en bracht vlijmscherpe ritmische precisie in de heerlijke *Voices and piano*-stukken van Peter Ablinger.

De apotheose was voor rekening van **Decoder**, het nieuwe ensemble rond de Duitse componist Alexander Schubert. Zij belichamen hedendaags klassiek met een punkattitude. Hun brede blik op genres en stijlen is typisch is voor een generatie die alle mogelijke inspiratiebronnen maar voor het oprapen heeft en daar verdomd spannende en inventieve dingen mee doet.

Het is dat soort energie dat het hedendaagse muziek-establishment een stevige schop onder de kont kan verkopen. Net wat Ars Musica nodig had.

MAARTEN BEIRENS

Veertig snacks later

TELEVISIE ★★★★★

Hallelujaaaah!

Elke maandag om 21.05 uur op Vier

Sullige heroïek. © vier

Naar *Hallelujaaaah!* kijken stond al lang op mijn to-dolijst. Het format was veelbelovend: twee vrienden maken een lijst met 100 dingen die ze willen doen voor ze sterven en proberen die plannen waar te maken. Bovendien zijn de twee vrienden frisse gezichten op Vier: acteur David Dermez en Nico Sturm, die ook in *Wat als?* op 2BE meespeelt. Tien minuten ver vond ik de trailer grappiger dan het programma. Sturm en Dermez gingen walvissen spotten en braken een huis af, en deden dat met zoveel kinderlijk enthousiasme dat het onnozel werd. Ik heb de 'oh's' en 'wow's' niet geteld, maar het waren er een paar dozijn te veel. Hun afbraakwerken leken eeuwig te duren en ik voelde mij de bejaarde die er verplicht naar keek. Net toen ik dacht: dit wordt een lege doos, herpakte het programma zich. Dermez en Sturm aten een muur vol frituursnacks leeg en die opdracht had een sullige heroïek die ik wel kon sma-

ken. Veertig snacks later zaten ze sympathiek te kokhalzen op de stoep. Toen ze in een bejaardentehuis senioren een goede nachtrust wensten, was het duo eveneens op dreuf. Dermez is op zijn best als hij de schlemiel kan uit hangen, Sturm is geestig als hij de plaagstoot mag zijn. Er was een fijne dynamiek tussen hen en de opdrachten waren meestal origineel.

Absurd was de scène waar ze de mist in gingen, door letterlijk samen de Zwitserse mist in te stappen. Een onnozel grapje, maar kort en daardoor krachtig genoeg. De opdracht waar ze een struisvogelei lieten ontploffen, ging dan weer de mist in omdat ze hun neiging om situaties uit te melken niet konden onderdrukken.

Jammer dat er te veel flauwe momenten waren om echt goed te zijn. Tip voor de to-dolijst van de makers: strenger zijn voor julliezelf.

CATHÉRINE DE KOCK